

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπερβολὰς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησία δραχμ. 75. Ἐξάμηνος δρ. 40. Τρίμηνος δρ. 22.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου γράσια διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗΚΑΤΑ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιότης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπιδίου ἀριθ. 88, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 13 Φεβρουαρίου 1926

Ἔτος 48ον — Ἀριθ. 11

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλასιν» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενοπούλου.]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ φτωχὸς ὁ Μαντοῦ τὸ εἶχε τρίψει καὶ γυαλίσει τόσο καλὰ, ὥστε τὸ πάτωμα ἀντανάκλωσε τὴν ἔκτακτὴ αὐτὴ φωτοχυσία σὰν καθρέφτης.

Ἀλήθεια, γιὰ τὸν τέλειο αὐτὸ στιλβωτὴ, ὁ Μορονδάλ σκέφτηκε πρὸς στιγμὴν νὰ τοῦ ξαναδώσῃ, γιὰ μιὰ βραδιά, τὸν βασιλικὸ τοῦ τίτλου καὶ νὰ τὸν παρουσιάσῃ σὰν Ὑψηλότατο Διάδοχο τῆς Δαχομέης. Τί «αἴγλη» θάδινε στὴν ἑσπερίδα κι' αὐτό! Ἀλλὰ ποῖος θὰ στεκόταν στὴν πόρτα νὰ μπάξῃ τοὺς καλεσμένους; ποῖος θὰ σερβίριζε ὑστερα στὸ σαλόνι; Κανέν' ἄλλο «τροπικάκι» δὲν ἤξερε νάντικαταστήσῃ τὸν ἀπαράμιλλο Μαντοῦ, ἐπειτα ὅλα εἶχαν στὸ Παρίσι τοὺς κηδεμόνες τοὺς. Ἔτσι ἀποφασίστηκε νὰ χάσῃ αὐτὴ τὴν αἴγλη ἢ ἑσπερίδα καὶ νὰ μείνῃ τὸ ἀραπάκι στὴν ταπεινὴ ἀλλὰ τόσο χρήσιμη θέση τοῦ ὑπηρέτη.

Ἀπὸ τίς ὁκτώ, τὰ «τροπικάκια» πήραν τίς θέσεις τοὺς στὰ θρανία. Καὶ στὴ μέση τοὺς τὰ ξανθὰ μαλλιά τοῦ μικροῦ Μπαρνασὺ ἐλαμπαν σὰ φῶς ἀπάνω στὸ σκοτεινὸ φόντο τῶν μαύρων παιδιῶν.

Ὁ Μορονδάλ εἶχε στείλει προσκλητήρια σ' ὅλους τοὺς γνωρίμους του· κι' ἀπὸ κάθε γωνιά τοῦ Παρισιοῦ ξεκινούσαν τώρα οἱ κάθε λογῆς Ρατέδες, — λογοτέχνες, φιλόσοφοι, ζωγράφοι, μουσικοί, ἀρχιτέκτονες, — κι' ἐφθασαν στὸ Γυμνάσιο· ἄλλοι πεζοί, ἄλλοι μὲ λεωφορεῖο, ἄλλοι μὲ ἀμάξι, ἄλλοι μονάχοι, ἄλλοι συντροφευμένοι, ὅλοι ὅμως μὲ τὴν ἴδια χαρὰ, μὲ τὴν ἴδια ἐλπίδα: νὰ φανοῦν λιγάκι κι' αὐτοὶ σ' ἕναν κύκλο, σ' ἕνα κοινὸ, νάκουστοῦν, κάτι νὰ παῖν, κάτι νὰ τραγουδήσουν, κάτι νὰ

δείξουν, ἂν ὄχι γιὰ νὰ πείσουν τοὺς ἄλλους, τουλάχιστο γιὰ νὰ πεισθοῦν οἱ ἴδιοι πὼς ἔχουν κάποια ἀξία καὶ νὰ πάρουν δύναμη νὰ ἐξακολουθήσουν πάλι στὰ σκοτεινὰ τῇ δυστυχισμένη τους ζωῇ.

Γιὰτ' οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς φυτοζωοῦσαν, χωρὶς νὰ κάνουν καμμιὰ ἐργασία. Μερικοὶ ὅμως, ἀφοῦ ἀπελπίστηκαν νὰ ζήσουν μὲ τὴν τέχνη τους, ἔκαναν τώρα τίς πιὸ ἀταίριαστες: Ἕνας

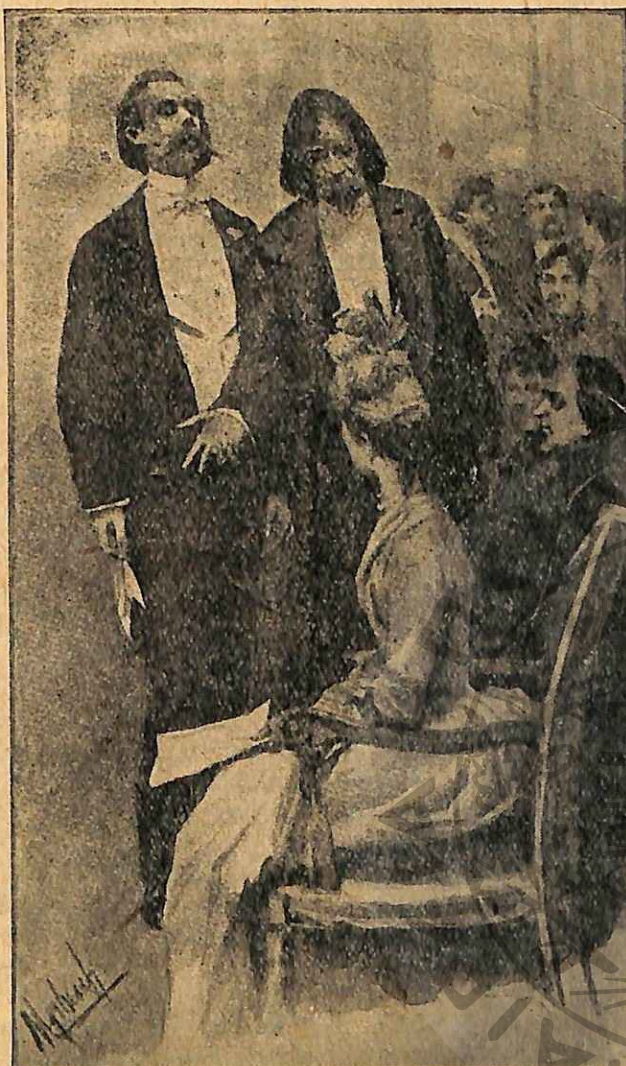
λυρικὸς ποιητὴς ἀξαφνὰ εἶχε ὑπηρετομεσιτικὸ γραφεῖο· ἕνας γλύπτης ἐμπορευόταν σαμπάνιες· ἕνας βιολιστὴς ἦταν ὑπάλληλος στὸ γκάζι.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν κι' οἱ πιὸ παράξενοι τύποι: ἕνας σοδαρὸς κύριος, παραδείγματος χάρη, ποὺ δὲν ἔλεγε τίποτα ἀλλὰ περνοῦσε γιὰ πολὺ σοφὸς ἐπειδὴ εἶχε διαδάσει τὸν Προυντόν· ἕνας ἄλλος, φίλος τοῦ Χίρς, ποὺ τὸν ἔλεγαν «ὁ ἀνιψιὸς τοῦ Μπερζέλιου», — δὲν εἶχε, φαίνεται, ἄλλον τίτλο δόξας ἀπὸ τὴν συγγένειά του μὲ τὸν διάσημο Σουηδὸ ἐπιστήμονα αὐτὸς δ' ἠλίθιος, — κι' ἕνας ἡθοποιὸς κατὰ φαντασία, Ντελομπέλ τὸνομά του, ποὺ ἔλεγαν πὼς θάκανε θέατρο δικό του...

Ἦταν τέλος οἱ ταχτικοὶ τοῦ Γυμνασίου, οἱ τρεῖς «καθηγηταί», ὁ Λαμπασέντρ μὲ φράκο, βγάζοντας κάθε τόσο τὸ ντό του γιὰ νὰ βλέπῃ ἂν τὸ χῆν, — ἀπόψε δὲ θὰ τοῦ χρειαζόταν, — ὁ Χίρς, λεκιασμένος καὶ ρυπαρὸς ὅπως πάντα, κι' ὁ Νταρζαντόν, ὁ ὁμορφος Νταρζαντόν, καλοχτενισμένος, γαντοφορεμένος, σοδαρὸς, ἐπίσημος καὶ... μεγαλοφυής.

Ὁρθοὺς στὴν πόρτα τοῦ σαλονοῦ, ὁ Μορονδάλ δεχόταν τὸν κόσμο του καὶ μοίραζε χαμόγελα καὶ χειραψίς, ἀνήσυχος ὅμως ὅσο προχωροῦσε ἡ ὥρα καὶ δὲν ἔδλεπε ἀκόμα τὴν κοντέσσα. Ὅλοι εἶχαν μάθει πὼς ἐπρόκειτο νὰ πάῃ μιὰ κυρία τῆς ἀριστοκρατίας ποὺ ποῖος ξέρει πὼς τὴ φανταζόνταν. Ἡ κυρία Μορονδάλ τοὺς ἔλεγε μὲ μεγάλη σπουδαιότητα: «Δὲν ἀρχίζουμε ἀκόμη... περιμένουμε τὴν κοντέσσα!» Καὶ τὴν περίμεναν ὅλοι.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ μητέρα τοῦ Τζὰκ ἀργοῦσε, ὁ Νταρζαντόν, γιὰ νὰ ζεσταθῇ λίγο τὸ κρύο σαλόνι, εὐδόκησε νάπαγγελλῃ ἕνα ποίημά του, τὸ περίφημο «Πιστεύω», ποὺ τῷ ξεραν ὅλοι, γιὰτὶ θὰ τῷ ἔχαν ἀκούσει ἔξω τουλάχιστο φορές.

«Τὶ εὐτυχισμένος ποὺ εἶσθε νὰ ἔχετε τέτοιο ταλέντο!...»
(Σελ. 86, στ. 17.)

«Ορθιος κοντά στο τζάκι, με το κεφάλι ψηλά σ' αλάγε τους στίχους του στο ταβάνι, ο ποιητής απήγγελλε το γελοίο του στιχογράφημα με πολύ πρόστυχο στόμφο, στεκόμενος σε κάθε στροφή, για να βλέπει την εντύπωση και να ακούει τα θαυμαστικά των Ρατέδων.

— Έξοχο! φθόριζαν.

— Θαυμάσιο! φώναζαν.

— Πιο μοντέρνο, καλέ, κι' από ένα ποίημα του Βικτόρ Ουγγώ!

— Είναι ένας Γκαίτε, αλλά με αίσθημα!

Ηλεκτρισμένοι από τις επιδοκιμασίες αυτές, ο ποιητής ξεφώνιζε με το χέρι απλωμένο:

— Και αν του αναθέματος

Με απειλή ο λίκος,

Εγώ ως βαδίζω μόνος μου

Και όχι με το πλήθος!

Τη στιγμή εκείνη μπήκε η Ίδα ντε Μπαρναού. Εκείνος δεν την είδε καθόλου. Εκείνη όμως τον είδε και της έκαμε μια εντύπωση καταπληκτική. Την εθάμπωσε τη δύστυχη ο χλωμός και ξανθός αυτός άνθρωπος με τάναση-κωμένα μαλλιά, με το μαύρο φράκο, με τσάπρα γάντια, που τον απειλούσε «ο λίκος του αναθέματος» κι' όμως επέμενε να βαδίζει μόνος...

Ποτέ δεν τον είχε ιδεί έτσι. Πάντα μ' επανωφόρι, «μ' ένδυμασία περιπάτου» ενώ άποψε... ω, άποψε είχε βάλει στολή για τον Όλυμπο! Ήταν ο ποιητής, ο καλλιτέχνης, ο ανώτερος άνθρωπος. Κι' από την ίδια στιγμή, η άπραγη, η λιγύμουαλη, η σχεδόν αγράμματη γυναίκα, που δι,τι γυάλιζε το έπαιρνε για χρυσάφι, έβαλε στην καρδιά της τον ανάξιο αυτόν στιχοιλόκο...

Δεν έβλεπε ούτε το μικρό της Τζάκ που απ' τη θέση του της έκανε άπελπιστικά νεύματα και της έστελνε φιλιά, ούτε τους Μορονδάλ σχυμένους μπροστά της, ούτε τον κόσμο που την κοίταζε με περιέργεια και θαυμασμό. Στο σαλόνι, δεν υπήρχε πια παρά ο Ποιητής!

— Βλέπετε, κυρία, της έλεγε ο Μορονδάλ με το πιο γλυκό του χαμόγελο: «Κάναμε μια μικρή προετοιμασία ενώ σ'ας περιμέναμε...» Ο κ. Νταρζαντόν είχε την καλοσύνη να μ'ας άπαγγείλη το περίφημο ποίημά του «Πιστεύω»...

— Και τον διέκοψα; έκαμε η Ίδα με τρόπο.

Και γυρίζοντας προς τον Νταρζαντόν:

— Έξακολουθήστε, κύριε, σ'ας παρακαλώ!

Αλλά ο Νταρζαντόν δε θέλησε. Τον είχε κόψει στο καλύτερο μέρος, του είχε χαλάσει την μεγαλύτερη εντύπωση κι' αυτά τα πράγματα οι «ποιηταί» δεν τα συγχωρούν ποτέ. Υποκλήθηκε μπροστά της μ' ευγένεια ειρωνική λιγάκι και ψυχρή:

— Τελείωσα, κυρία!

Κι' ανακατόνθηκε με το πλήθος, αυτές που... βάδιζε πάντα μόνος του.

Τον είχε δυσχερατήσει;.. Αυτό την έλυνε πολύ. Μόλις παρηγορήθηκε με τα χάδια του Τζάκ, με τις καλαϊκές του Μορονδάλ και με τη συναισθησιή πώς ήταν η βασίλισσα της γιορτής με την ομορφιά της, τον τίτλο της, — κοντέσσα — και το λούσο της.

Τελοςπάντων, αφού πέρασε η συγκίνηση που είχε προξενήσει η εμφάνισή της, καθένας πήρε τη θέση του για την «επίδειξη». Η μεγαλύτερη Κωσταντίνα, που συνόδευε την κυρά της, κάθισε στο βάθος, κοντά στα παιδιά. Ο Τζάκ ακούμπησε στην πολυθρόνα της μαμμάς του, με τον Μορονδάλ δίπλα του, που του χάιδευε τα μαλλιά πατρικά. Η κυρία Μορονδάλ-Δεκοστέρ κάθισε στο τραπέζι με το πράσινο σκέπασμα, τράβηξε κοντά της τη λάμπα με το άμπαλο και το ποτήρι με το νερό. Και σε λίγο άρχισε να διαβάζει μια έθνολογική μελέτη του κ. Μορονδάλ για τους Μογγόλους...

Ήταν μακριά, ξερή, πληκτική αυτή η μελέτη. Και, το χειρότερο, δεν μπορούσε κανείς παρά να την ακούει. Γιατί η κυρία Μορονδάλ-Ντεκοστέρ διάβαζε «εκφραστικά», τόνιζε κάθε λέξη και κάθε συλλαβή, τρυπούσε ταυτιά σ'α με τρυβέλι. Κατακόκκινη από την προσπάθεια, άνοιγε το στόμα της σαν Ο, το μάκραινε, το μίκραινε, το στριφογύριζε. Κι' εκεί- κάτω, στα θρανία, άλλα όχτω παιδιάτικα στόματα έκαναν ακριβώς τα ίδια κινήματα, την ίδια μιμική, σ'α να πρόφεραν κι' αυτά τις λέξεις που έλεγε η δασκάλα, μ'α χωρίς να τις προφέρουν. Η βουδή αυτή «άπεικόνιση» των λέξεων ήταν κάτι αφάνταστο! Η καίμενη ή Κωσταντίνα τα είχε χάσει καθαυτά.

Επιτέλους το μαρτύριο τέλειωσε μέσα σε ζωρότατα χειροκροτήματα. Κι' η Ίδα που σ' έλο αυτό το διάστημα δεν έβλεπε παρά τον ποιητή, γύρισε στον κ. Μορονδάλ.

Ο λυκειάρχης υποκλήθηκε μπροστά της, περιμένοντας να τον συγχαρή για τη μελέτη του: αλλά εκείνη τον ρώτησε:

— Δεν θ'ακούσουμε τώρα και κανένα ποίημα του κυρίου Νταρζαντόν;

— Βεβαίωτατα, κυρία μου! Είναι στο πρόγραμμα.

Κι' ακολουθήσε η «εκφραστική» κατ' έννοιαν άνάγνωσις» ενός ποιήματος του Νταρζαντόν, με... υπόκρουση άρμονίου από το Λαμπασέντερ!

Με τι προσοχή! που τάκουσε αυτό η Ίδα! Πόσο της άρεσε! Και πώς ένόμιζε πώς το κατάλαβε όλο ενώ δεν κατάλαβε λέξη!

— Φέρτε μου τον κ. Νταρζαντόν,

παρακάλεσε τον λυκειάρχη. Κι' αυτός έτρεξε και της τον έφερε.

— Θυμάσιο, κύριε! του έπε. «Ω, τι ευτυχισμένος που είστε να έχετε τέτοιο ταλέντο!

Ο ποιητής υποκλινόταν μπροστά της ψυχρά, δείχνοντας τη μεγαλύτερη άδιαφορία προς τον συγκινημένο αυτόν θαυμασμό.

— Πού μπορεί κανείς να βρή τα ποιήματά σας; τον ρώτησε η κυρία ντε-Μπαρναού.

— Πουθενά, κυρία μου! της άποκρίθηκε με περιφάνεια, αλλά και με πικρία ο ποιητής.

Του είχε θυμίσει την πιο μεγάλη του λύπη, του είχε άγγίξει την πληγή. Και δυσχεραστημένος πάλι, την άφησε κι' ανακατεύτηκε με το πλήθος.

Αλλά ο Μορονδάλ έπωφελήθηκε από την ευκαιρία:

— Τέτοιος ποιητής και να μ'η βρίσκει έκδοτη, φανταστήτε! Να τυπώσουν όλες τις αρλούμπες του κόσμου, και να φηγούν έτσι, στο σκοτάδι, τα έργα της μεγαλοφυΐας! Εκεί κατάντησε σήμερα η Φιλολογία μας!

— «Ω, μ' αυτό είναι φοβερό! έκαμε η Ίδα.

Κι' ο Μορονδάλ άμέσως:

— Αν είχαμε τουλάχιστο ένα περιοδικό!...

— Πρέπει να κάμετε ένα περιοδικό χωρίς άλλο! του άποκρίθηκε ζωηρά.

— Ναί, αλλά χρήματα;...

— «Ω, χρήματα βρίσκονται εύκολα!.. Μ'α είναι άμαρτία να μένουν στο σκοτάδι τέτοια άριστουργήματα!

Κι' αυτό το έπε με μια άγανάκτηση! «Καλά πάμε!» συλλογίστηκε ο Μορονδάλ. Κι' επειδή είχε καταλάβει την άδυναμία της, άρχισε να της μιλή για τον Νταρζαντόν και να της τον υπερεπαίνει. Τι μεγάλος ποιητής! Αλλά και τι λαμπρός άνθρωπος!

— Είναι κι' ευγενής; ρώτησε η Ίδα.

— Βεβαίωτατα, κυρία μου! Είναι κόντες κι' αυτός! Οι Νταρζαντόν είναι μια άριστοκρατική οίκογένεια της «Οδέρνης» άρχαιοτάτη!

Τι καλά! Αν η χήρα ντε-Μπαρναού έπαιρνε ποτέ τον κ. Νταρζαντόν, θα γινόταν και κοντέσσα άληθινή, ενώ ως τώρα δεν ήταν παρά ψεύτικη.

Κι' εξακολούθησε να ρωτά τον Μορονδάλ, που της έλεγε άτέλειωτα... «Όσο ο ή επίδειξη προχωρούσε.

Ένας μικρός Σενεγαλέζος, μελαφός σ'α χουρμάς, άνέδρασε στην εξέδρα κι' έπε το ποίημα του Λαμαρτίνου «Πρωινή προσευχή παιδιού», αλλά τρώγοντας όλα τα ρω κι' όλες τις τελικές συλλαβές, που θ'άλεγε ότι αυτός ακολουθούσε το σύστημα, όχι πια της κυρίας, αλλά του κυρίου Μορονδάλ...

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Της κόρης μου

«Πές μου, μπαμπά, μ'α ιστορία...»

Κι' ενώ στη μνήμη άναζητάω ή πλαθω μ'α μέσα στο νου μου, στηλά στα μάτια την κοιτάω.

Δοιείται από την προσδοκία — έτσι ως καράβι μ' άνοιγμένα πανιά που ο άγέρας τα φουσκώνει για τ' άνοιχτά και για τα ξένα.

Τα γαλανά τα μάτια άνοιγουν μεγάλη κι' άνυπομονούν νάνοιξη ή πόρτα των Όνειρων, νάνοιξη ή πόρτα — για να ίδουνη!

Έτοιμη να μ' άκολουθήσει, μ'α φοβισμένη μ'η με χάσει μέν' στο ταξίδι που θα πάμε, σφιχτά το χέρι μου έχει πιάσει.

Και περιμένει με λαχτάρα και μ' ένα φόβο μαγεμένο, μ' δλάνοιχτο το μικρό στόμα και με το σώμα τεντωμένο,

έτσι καθώς ένα λουλούδι όπου το φως να πη ζητάει, κρατώντας την άναπνοή της, μέσα στα μάτια με κυττάει!

Κι' ω! π'α γλαρώνουν τα μάτια με γλυκό φόβο και χαρά, όταν άργά εγώ άρχινάω:

«Ήταν, που λές, μία φορά...»

Κ. ΝΕΑΡΧΟΣ

(Κώστας Οδρανής)

ΔΥΟ ΤΑΦΟΙ

[Συνέχεια και τέλος 12 σελ. 78.]

Κι' έπειτα το κάτω-κάτω σε μένα έπεσε ο κλήρος; Νά, ήταν κι' ο Γιάννης ο μεγαλύτερος άδελφός μου. Καλά δε λέω τα κορίτσια. Μ'α κι' αυτός τί; Έπειδή με περνούσε ένα-δυό χρόνια; «Αμ δέ! Έπειτα την υπηρέτρια γιατί την είχαμε;» Α, όλα κι' όλα. Μέρς γύρευα να ξεθυμάνω. Και γυρίζοντας στη Δένα που στεκόταν άκόμα μπρός μου, είπα κάπως πεισματωμένα:

— Όχι! Άς το πάη κι' ο Γιάννης!

Μουρμουρίζοντας πήρα την καστανιά, ύστερα από μια σκηνή με τη μητέρα, και τράβηξα για τον μπάρμπα-Πιερή.

— Νά πέθαινε κι' αυτός να ήσυχάσω! Σκεφτόμουνα στο δρόμο.

Στην πόρτα του μπροστά στάθηκα. Ακούμπησα την καστανιά πάνω στη μεγάλη πέτρα που βρισκόταν εκεί πλάι και τράβηξα το μικρό σπαγκάκι. Καθώς μπήκα μέσα, παραξενεύτηκα που δεν είδα τον Πιερή καθισμένο δπως πάντα στην πολυθρόνα του. Πλησίασα λίγο. Η καστανιά έφυγε απ' τα χέρια μου και κύλησε μ'ένα σδυμένο κρότο, σαν κύτταξα πώς ο Πιερής βρισκόταν πεσμένος κάτω μπροστά σ' άνοιχτο παράθυρο. Έτρεξα, σκόνταψα, χτύπησα καθώς έβγαίνα έξω. Στο σπίτι βρήκα τη μητέρα μου στο διάδρομο, με δυό-τρία

πορτοκάλια στα χέρια. Δεν πρόφτασε να μ' έρωτήσει.

— Μαρμά! τρεχάτε!.. δεν ξέρω... ο Πιερής...

Η μητέρα δε στάθηκε ν' άκούσει περισσότερα. Έρριξε δυό-τρία λόγια στο σαλόνι κι' έβγήκε βιαστική...

Έμ'ας τα παιδιά δεν μ'ας άφησαν να πάμε μαζί της. Σ'α γύρισε μονάχα μ'αζί με τις επισκέψεις που την είχαν ακολουθήσει, μάθαμε πώς ο Πιερής είχε πάθει από συγκοπή...

Κατά το δειλινό, γυρεύοντας κάτι στο δωμάτιο της μητέρας, τη βρήκα να κά-

θεται πάνω στο κρεβάτι και να κλαίει. Έκανα πώς δεν την είδα και βγήκα.

Την άλλη μέρα, στο νησί οι άνθρωποι κάποιου καραβιού πουχε πρατιγάρει τα χαράματα, διάδωσαν πώς εκεί κατά τον Καδομαλιά ένας φοβερός δρόλαπας που σηκώθηκε κατά το μεσονύχτι, είχε σπρώξει όρμητικά τη «Σαπφώ» πάνω σε κάτι βράχους.

Το ίδιο βράδυ, την ώρα του τραπέζιου, άκούσαμε την μητέρα να λέει στο μπαμπά πώς έπρεπε να φύγουμε απ' το νησί...

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ.

«— Μοιράστηκαν όλα τα γράμματα,» ρώτησε η δεσποινίς Όλυμπία τον Φίξ-Φόξ, όταν ο μικρός υπηρέτης γύρισε στο σπίτι με άδεια χέρια.

«— Μάλιστα, κυρία! όλα, όλα!» βεβαίωσε αυτός.

Νά πούμε την αλήθεια, μόνο για το τελευταίο γράμμα ο Φίξ-Φόξ δεν ήταν τόσο βέβαιος πώς έφτασε στα χέρια του κόντε-Πίπη του Χουσοσπάδη. Αλλά φοβήθηκε να μολογήσει στις κυρίες του πώς το πέταξε, άπάνω απ' την μάντρα, στον κήπο. Θα τον μάλωναν. Κι' ίσως θα τον ξανάστελναν με άλλο γράμμα στην «Αδρα». Α, καμιά δρεξη δεν είχε ο μικρός να ξαναπάη. Και δεν έπε ίπποτα. Ούτε ο Φακής, το παλληκάρι. Σους-πους κι' οι δυό.

Από τ'άλλο μέρος, σους-πους το πήγε κι' ο κόντε-Πίπης. Σε κανένα δεν έπε κι' αυτός πώς και τί θα μασκαρευόταν για το χορό της 15 Απριλίου. Και κρυφά όπως έφυγε, γύρισε από την πρωτεύουσα, αφού άγόρασε κεί ο τι του χρειαζόταν...

Και ξεμέρωσε η μεγάλη ημέρα, που η άναβολή όμως του χορού την έκανε μια ημέρα κοινή και συνευδισμένη. Το βράδυ, αφού διάβασαν όπως πάντα κι' έρριξαν μερικές πασιέντες, οι δεσποινίδες Παγιασάνου άρχισαν να νυστάζουν. Αλλά τις ξόπλησε ένα ξαφνικό, δυνατό και ζωηρό κουδούνισμα:

— Ντολίννν! Ντολίννν! Ντολίννν!...

— Μπά! έκαμαν εκπληκτες κι' ανήσυχες. Ποιός ν'άναι τέτοια ώρα; Κοντεύει δέκα... Περίεργο!

Κι' έφώναξαν τον άμαξά, το παλληκάρι:

— Φακή!... Φακή!... Κάποιος χτυπά το κουδούνι. Ίδες πρώτα ποιός είναι... κι' άνοιξε την πόρτα... με προσοχή, με προσφύλαξη!...

— Έννοια σας, κυρίες, κι' όποιος κι' αν είναι, εγώ θα τον δεχτώ όπως του πρέπει! άποκρίθηκε το παλληκάρι.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΝΑ ΦΩΤΕΙΝΟ ΟΝΕΙΡΟ

*Αγαπητοί μου,

ΠΟΤΕ μου δὲν εἶδα, μὰ οὐτε πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ στὸν κόσμο, ὡραιότερο μέρος ἀπ' αὐτὸ πού μοῦ παρουσιάστηκε σήμερα στὸν ὕπνο μου! Κι' ὅμως ἦταν ἐδῶ, στὰς Ἀθήνας, γιατί τὸ δέλεπα, λέει, ἀπ' τὸ παράθυρο τῆς κἀμαρᾶς μου... Μὰ πῶς βρέθηκε, πῶς ξεφύτρωσε ἀξαφνα αὐτὸ τὸ θαυμάσιο τοπίο; Πῶς δὲν τὸ εἶχα ξαναἰδεῖ; Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀπορούσα... Ἦταν, λέει, ἐξοχὴ μαζὶ καὶ πόλη, στεριά μαζὶ καὶ θάλασσα. Πέρ' ἀπὸ τὴ θάλασσα, φαίνονταν ὠραία βουνά, χαμηλά, γαλάζια, ὄνειρευτά. Κι' ἀπὸ ἐδῶ, — οὐτε πολὺ κοντὰ μου, μὰ οὐτε καὶ πολὺ μακριά, στὴ μέση νὰ ποῦμε μιά ἀπέραντη ἐρημιὰς, — ὕψωνόταν μιά σειρά ἀπὸ παλάτια. Θὰ ἦταν καμμιὰ δεκαριά. Ὅλα ψηλά, μεγαλόπρεπα, μαρμαρένια, μ' ἓνα ρυθμὸ δλωσδιόλου δικό τους, πολὺ καλλιτεχνικό, πολὺ ἐπιβλητικό. Ἐμοιαζαν μὲ οὐρανοξύστες ἀμερικάνικους, πού θάχαν ὅμως κι' ἄλλή τὴ χάρη, τὴν εὐγραμμία, ἀρχαίων ἑλληνικῶν ναῶν. Μπορῶ μάλιστα νὰ πῶ πῶς ὁ ρυθμὸς τους, αὐτὸς ὁ ἰδιαίτερος, ἦταν ἓνα σοφώτατο κρᾶμα δλων τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν νεώτερων ρυθμῶν, — δωρικός, ἰωνικός, ἀναγέννησης, γοθτικός, ροκοκό, ἀρνούδι...

Καὶ τίποτα πὺδ ταιριαστὸ μ' αὐτὰ τὰ παλάτια, πού τὰ δέλεπα μάλιστα καὶ λίγο λοξά, πλάγια, ἀπὸ τὸν περίγυρό τους καὶ τὸ φόντο τους. Ἡ στεριά ἐμπρὸς τους ἴσια, ὁμαλή, ἡμερη καὶ γυμνή, — ἡ θάλασσα πίσω τους γαλάζια, γαλήνια, ἀστραφτερή, — κι' ὁ οὐρανὸς ἀπὸ πάνου τους καθαρὸς, ὁλογάλανος, ἀπέραντος, — ἀποτελοῦσαν μαζὶ τους μιά ὑπέροχη ζωγραφιά. Μόνο κει-πέρα, στὰ χαμηλά βουνά, ἡ δύση ἦταν κάπως σκοτεινὴ. Τὴ σκέπαζε κάτι σὰ συννεφιά ἢ σὰν ὁμίχλη. Καὶ τὸ τοπίο ὅλο εἶχε τὸ μέτριο, τὸ χλωμό, τὸ γλυκὸ ἐκεῖνο φῶς τοῦ δειλινοῦ ἢ τῆς χαρᾶς. Ὁ ἥλιος ἀραγε εἶχε δύσει τώρα δα, ἢ θάβγαινε σὲ λίγο;

Δὲν πρόφτασα νὰ τὸ συλλογιστῶ καὶ νὰ ἢ συννεφιά τῆς δύσης, ἢ ὁμίχλη ἐκεῖνη διαλύεται μονομιάς καὶ, ἀπάνω ἀπ' τὴ χαμηλὴ βουνοσειρά, πλάι στὸν ὄγκο τῶν θεόρατων παλατιῶν, ξεσκεπάζεται ἓνα λαμπρό, ἓναν ἑκπαγλὸ ἥλιο! Ποτέ μου δὲν εἶδα τέτοιο, οὐτε στήν ἀνατολή, οὐτε στὴ δύση. Κι' ὅμως ἦταν ἓνας ἥλιος πού βασιλεῦε, γιατί ἀπὸ σημεῖο ἐκεῖνο πού τὸν ἔβλεπα, δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ νηατέλλῃ. Μὰ... πῶς δὲν ἦταν καθόλου κόκκινος; πῶς ἔλαμπε σὰ νὰ μεσουρανοῦσε; καὶ πῶς, —

ἀκόμα πὺδ παράξενο, — ἀντὶ νὰ χαμηλώνη λίγο-λίγο, νὰ κρύβεται, ὕψωνόταν ἀπεναντίας μὲ γρηγοράδα, τόσο πού σὲ λίγην ὥρα φαίνονταν ἀπάνω ἀπ' τὴς σκεπὲς τῶν παλατιῶν, λούζοντας ὅλο τὸ τοπίο μ' ἓνα ἀπλετο χρυσὸ φῶς ἀνοιξιῶτικου μεσημεριοῦ:

Δὲν πρόφτασα πάλι νὰ τὸ συλλογιστῶ καὶ νὰ ἢ ὁ ἥλιος αὐτὸς ὁ ὑπέρλαμπρος ἀδυνατίζει, μαζεύει τὴς ἀχτίδες του, γλωμιάζει. Κι' ἐκεῖ, στὸ πλάι του, βλέπω τώρα ἓνα λαμπρὸ... φεγγάρι! Ἀζμπεῖ κι' αὐτὸ ἔσο σχεδὸν κι' ὁ ἥλιος πού χλωμίασε. Τὰ δυὸ οὐράνια φῶτα, ἐνωμένα, ἀνακατωμένα, σχηματίζουν ἓν' ἀλλόκοτο, ἓν' ἀφάνταστο κι' ἀπερίγραπτο κρᾶμα, πού μοῦ παρουσιάζει τὸ γήινο αὐτὸ τοπίο σὰν ὑπερκόσμιο. Κι' ἐνῶ ἐξακολουθοῦν μπροστὰ στὰ θαμπωμένα μου μάτια αὐτὰ τὰ παιχνίδια τοῦ φωτός, συλλογιέμαι: «Ἄ, ναι, αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, ἥλιος καὶ φεγγάρι φαίνονται μαζὶ... Τὴν ὥρα πού βασιλεῦε ὁ ἥλιος, ἀνατέλλει τὸ φεγγάρι.» Κι' ὅμως οὐτε ὁ ἥλιος πού ἔβλεπα, βασιλεῦε, — κάθε ἄλλο! — οὐτε τὸ φεγγάρι βρισκόταν στήν ἀνατολή! Μ' αὐτό, καλέ, μοιάζει μὲ θαῦμα!

Κι' ἐτοιμάστηκα νὰ φωνάξω τὴ γυναῖκα μου, νὰ τὸ ἰδῇ κι' αὐτή. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ξύπνησα καὶ τὴν εἶδα... νὰ κλείνῃ τὰ τζάμια τοῦ παραθύρου.

Τότε κατάλαβα. Ἡ γυναῖκα μου εἶχε ἀνοίξει τὴς γρίλλες. Καὶ καθὼς ἦταν προχωρημένη ἡ μέρα, — ξέρετε δὲ πῶς ἔχω τὴν κακὴ συνήθεια νὰ πλαγιαζῶ καὶ νὰ σηκώνουμαι ἀργά, — ἓνας ἥλιος λαμπρός, ἀπὸ οὐρανὸ ἀσυνέφιαστο, μὲ χτύπησε μιά στιγμὴ στὰ μάτια. Θὰ τάνοιξε στὸν ὕπνο μου, θὰ εἶδα, μαζὶ μὲ τὸν ἥλιο, καὶ λίγο ἀπ' τὸ τοπίο πού φαίνεται ἀπ' τὸ παράθυρο ἐκεῖνο τῆς κἀμαρᾶς μας, καὶ θὰ τὰ ξανάκλεισα. Τότε θάρχισε τὸ ὄνειρο, τὸ φωτεινὸ ὄνειρο, πού σὰς ἱστόρησα. Μοῦ φάνηκε πῶς βᾶσταξε τουλάχιστο μισὴ ὥρα. Ἀλλὰ πραγματικὰ δὲν ἐβᾶσταξε παρά λίγες στιγμὲς: ὅσες δηλαδὴ εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού θαμπώθηκα μὲ τὸ ἀνοιγμα τοῦ παραθύρου, ὡς τὴ στιγμὴ πού, ἀφοῦ στήριξε τὴς γρίλλες, ἡ γυναῖκα μου ξανάκλεισε τὰ τζάμια!

Ἐτσι, ἀκόμα μιά φορά, εἶδα ὅλοφάνερα ἐκεῖνο πού φαίνεται τόσο παράξενο καὶ τόσο ἀπίστευτο: πρῶτο, ὅτι ἓνα ὄνειρο διαρκεῖας ὥρων, ἡμερῶν, μηνῶν, ἐτῶν πολλὰς φορές, μπορεῖ νὰ τὸ ἰδῇ κανεὶς σὲ λίγα δευτερόλεπτα καὶ δεύτερο, ὅτι μιά ἐντύπωση ἀπέξω, — ἓνας κρότος, ἓνα χτύπημα, ἓνα σφίξιμο, ἓνας πόνος, ἓνα θαμπωμα τῶν ματιῶν, — μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ἓνα σχετικὸ ὄνειρο, σὰν αὐτὸ τὸ παράξενο κι' ὠραῖο πού εἶδα σήμερα τὸ πρῶτ

ἐγώ, — μὲ παλάτια, μὲ ἥλιους, μὲ φεγγάρια, μὲ φωτεινὰ παιχνίδια, — ἐπειδὴ ἀνοίξε μιά στιγμὴ τὸ παράθυρο ἐνῶ κοιμόμουν καὶ μὲ χτύπησε στὰ μάτια ὁ ἥλιος μὲ τὸ τοπίο πού φωτόλουζε...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΙΑ ΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ (Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὰ διάφορα ρολόγια τοῦ πλοῦ τοῦ ἔχουν χτυπήσει μεσάνυχτ κι' ὁ Φραγκίσκος μαζὺ μὲ τὴ Λούση, περιμένουν μὲ ἀγωνία τὴν ἀρχὴ τοῦ πειράματος.

Τὸ μηχανήμα ἔχει βγῆ ἀπὸ τὸ κουτί του κι' εἶναι τοποθετημένο σ' ἓνα τραπέζι, στὴ μέση τῆς καμπίνας. Ὁρβίος ὁ μηχανικός, μὲ τὸ χειρόγραφο στὸ χέρι, τὸ συμβουλευτάει κάθε στιγμὴ καὶ φροντίζει νὰ μὴν παραλείψῃ καμμιὰν ἀπὸ τὴς ὁδηγίες τοῦ ἐφευρέτη. Τακτοποιεῖ τὰ σύρματα, καθαρίζει τοὺς φακούς, κολλᾷ μαῦρο χαρτὶ πάνω σὲ μιά χαρμάδα τοῦ κουτιοῦ. Καὶ τέλος ἀφίνει αὐτὲς τὴς λέξεις, πού τὰ παιδιὰ τὴς πρόσμεναν ἀνυπόμονα:

— Ὅλα εἰν' ἐτοιμα. Ἄς δοκιμάσουμε.

Σδύνει τὰ φῶτα τῆς καμπίνας, γυρίζει ἓνα κουμπὶ καὶ παρעυθὺς μέσα στὸ μηχανήμα προβάλλει τὸ ἴδιο πρᾶσινο πῶς, πού εἶδε ὁ Φραγκίσκος τὸ βράδυ τοῦ θανάτου τοῦ πατέρα του. Ὁ μηχανικός, ἀνυπόμονος κι' αὐτός, μ' ἄλλή τὴν ἐξωτερικὴ ἀπάθεια πού δείχνει, τρέχει στοὺς φακούς καὶ κοιτάζει. Κάμποσα δευτερόλεπτα, πού φάνηκαν δλάκεροι αἰῶνες στὸ φίλο μας, ἔμεινε ἀκίνητος, ὕστερα μουρμούρησε κάτι μὲ θυμὸ.

— Δὲ βλέπετε; ρώτησε ὁ Φραγκίσκος μὲ ἀλλαγμένη φωνή.

— Ὅχι!

Ὁ μηχανικός εἶχε γίνε νευρικός. Διάβαζε βιαστικὰ τὸ χειρόγραφο, ὕστερα κοίταξε τὸ μηχανήμα, ἐξετάζοντας ὅλα του τὰ μέρη. Τρεῖς φορές ξανάκοίταξε μέσα στοὺς φακούς. Τὴν τρίτη φορά, ἔκοψε ἀπτόμα τὸ ρεῦμα, ἄφησε μὲ θλίψη τὸ χειρόγραφο στὸ τραπέζι καὶ εἶπε:

— Τίποτα! Εἶναι ἀκριδῶς ὅπως φερόμουν. Οἱ ἀκτίνες δὲν ἔχουν τελειοποιηθῇ. Εἶναι μιά οὐτοπία! Τὶ κρίμα!

Τὰ θλιβερά αὐτὰ λόγια πάγωσαν τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς καμπίνας αὐτῆς, ὅπου, πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτά, βασιλεῦε ἡ χαρὰ κι' ἡ προσδοκία. Δυὸ δάκρυα φάνηκαν στὰ μάτια τοῦ Φραγκίσκου. Κι' ὁ κ. Καρινὸς ἔπεσε ἀποκατωμέτος σὲ μιά πολυθρόνα. Στὸ πρόσωπό του ἦταν ἡ ἔκφραση τῆς ἀπελπισίας.

Κι' ὅμως τὸ μυαλὸ τοῦ μηχανικοῦ δὲν ἔπαυε νὰ δουλεύῃ, ν' ἀναζητῇ,

Τοῦ κάκου συλλογιζόταν ὅτι τὸ πρόβλημα ἦταν ἄλυτο, ὅπως εἶχε ἀποδείξει ἡ ἀποτυχία τοῦ πειράματος. Ἡ θεωρία πού εἶχε ἀναπτύξει ὁ μακαρίτης ἐφευρέτης στὸ χειρόγραφο, ἦταν τόσο ξάστερη, ὥστε εἶχε ἐντυπωθῇ στὸ μυαλὸ του. Ἀλλωστε κι' ὁ Φραγκίσκος ἐξακολουθοῦσε νὰ βεβαιώνῃ ὅτι εἶχε ἰδεῖ μέσ' ἀπὸ τὸ μηχανήμα. Φοδὸταν ὁ κ. Καρινὸς μήπως ἡ ἐπιστήμη του εἶχε κάμει λάθος, μήπω; παρέλειψε καμμιὰ ὁδηγία καὶ, μηχανικά, τὸ χέρι του ἔψαχνε μέσα στὸ ἀνοιχτὸ κουτὶ τοῦ μηχανήματος. Ἐτσι ἔβγαλε ἓνα μικρὸ σωλήνα καὶ τὸν κοιτοῦσε μὲ προσοχή.

— Ποῖς ξέρει, φηθύρισε, ἀν τὸ ἄγνωστο σώμα, τὸ πλατινοκυάνιο τοῦ οὐρανίου, πού περιέχει αὐτὸς ὁ σωλήνας, ἀλλοιωθῇ ἀπὸ τὴν ὕγρασία τῆς θάλασσας;

Τὰ λόγια αὐτά, μ' ὅλο πού εἰπώθηκαν χαμηλόφωνα, τᾶκουσε ἡ Λούση. Κοίταξε τὸν σωλήνα πού κρατοῦσε ὁ πατέρας τῆς καὶ ξαφνικά τῆς ἦρθε στὴ μνήμη τὸ παράξενο ὄραμα πού εἶχε ἀντικρῦσει, τὴν ὥρα πού ὄνειρευόταν στήν καμπίνα τῆς. Ποῖς ξέρει ἀν ἡ ἀποτυχία εἶχε τὴν ἀφορμὴ τῆς σὲ καμμιὰ ἄγνωστη βλάβη τῆς μηχανῆς, τὴν ὥρα πού τὴν ψαχοῦλεαν τὰ γαμπὰ ἐκεῖνα κιτρινόχερα; Ἄν δὲν ἦταν ὄνειρο ὅλ' αὐτά;

Τότε ξαφνικά ἡ Λούση ἀποφάσισε νὰ τὰ φανερῶσθι ὅλα. Θὰ τᾶλεγε ὅλα κι' ἄς τὴν ἐλεγαν νευρασθενική, κι' ἄς τῆς ἔδιναν φάρμακα. Καὶ μέσα στὴ σιωπῇ, ἀκούστηκε ἀξαφνα ἡ φωνίτσα τῆς:

— Μπαμπά, πρέπει νὰ σοῦ πῶ κάτι... Τ' ἀπόγευμα εἶδα κάτι χέρια νὰ ψάχνουν στὸ κουτὶ μὲ τὸ μηχανήμα.

Ὁ μηχανικός κι' ὁ Φραγκίσκος τινάχτηκαν ἀπάνω.

— Χέρια; ρώτησε ὁ κ. Καρινὸς, πιάνοντας τὴν κόρη του καὶ κοιτάζοντας μέσα στὰ μάτια τῆς γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ βλέμμα τῆς. Τὶ χέρια; Γιὰ πῆς μου, τί εἶδες;

Ἡ μικρὴ διηγήθηκε δλόκληρη τὴ σκηνὴ πού εἶχε ἰδεῖ μέσα στὸ ληθαργό τῆς καὶ πού τὴν εἶχε περάσει γιὰ ὄνειρο. Ὁ μηχανικός δὲν τὴν ἄφισε νὰ τελειώσῃ τὴ διήγησή τῆς. Ἐπρεξε στὸν τοῖχο τῆς καμπίνας καὶ τὸν ἐξετάζε προσεκτικὰ μὲ τὸ χέρι του, φωτίζοντας τὸν μὲ τὸ ἡλεκτρικὸ φαναράκι τῆς τσέπης.

Ξαφνικά, ἔβαλε μιά φωνή:

— Ἄ! Ἐδῶ οἱ σάνιδες εἶναι πριονισμένες!

Κι' ἐπὺς ξαναγύρισε στὸ μηχανήμα. Ἐβγαλε ἓνα σωλήνα, ἄδειασε τὴ σκόνη πού εἶχε μέσα, στήν παλάμη του καὶ τὴ μύρισε.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! φώναξε. Ἐδῶ μέσα ἔχουν βάλει σκόνη γιὰ τὰ δόντια! Μᾶς τὴν ἐπαῖξαν!

Μαντεύετε μὲ πόση ἀγωνία εἶχε παρακολουθῇ ὁ Φραγκίσκος ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνή.

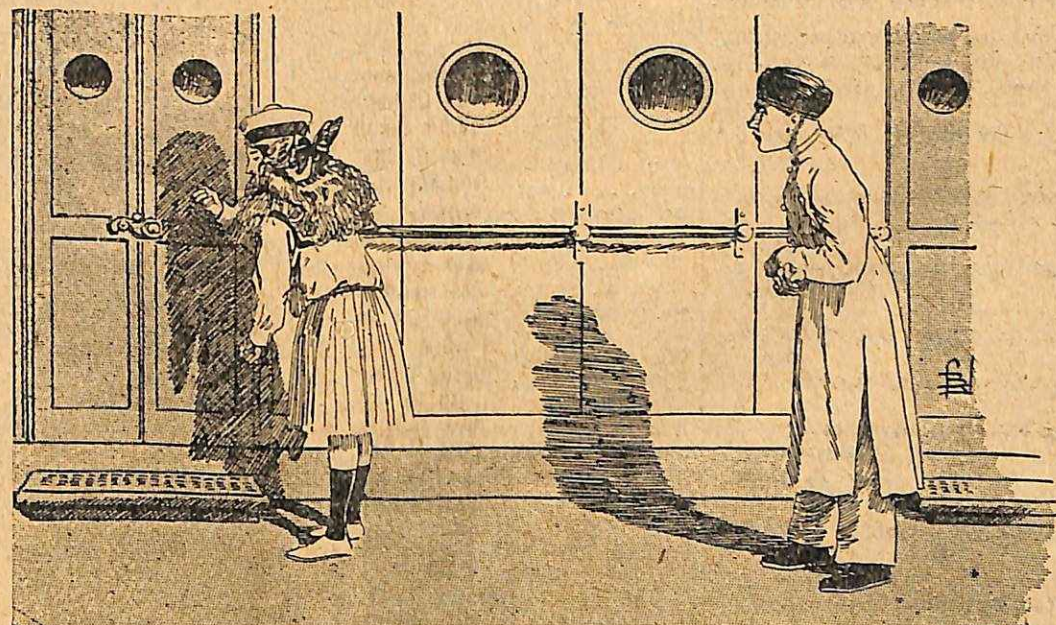
— Λοιπὸν, πρέπει νὰ ξανακάνουμε τὸ πείραμα, εἶπε ἱκετευτικὰ στὸ μηχανικό.

— Ναι, μὰ θὰ ἔπρεπε νάχουμε ἀπὸ

Εἴμαστε ἀντίκρυ στὴν καμπίνα τοῦ λουτροῦ. Βρέπω τὸ μπάνιο, τὸ ντούς, μπορῶ νὰ μετρήσω καὶ τὴς πλάκες! Βλέπω! Εἶναι φανερό!

Ἡ Λούση εἶχε τρέξει κιδας κοντὰ στὸ μπαμπά τῆς καὶ κρεμιόταν στὸ μπράτσο του, πολεμώντας νὰ κοιτάξῃ κι' αὐτὴ μαζὺ. Μὰ ὁ μηχανικός σὲ λίγο τῆς παραχώρησε τὴ θέση του.

— Κοίταξε καὶ σὺ! τῆς εἶπε καὶ τὴν

«Ἡ Λούση χτύπησε τὴν πόρτα...» (Σελ. 78, στ. α΄.)

τὴ σκόνη αὐτὴ πού ἀποτελεῖ τὸ κλειδί τῆς ἐφεύρεσης τοῦ πατέρα σου. Μᾶς τὴν πήραν, βλέπεις, καὶ μᾶς ἔβαλαν ὀδοντόσκονη.

Ὁ Φραγκίσκος, ἀπελπισμένος, χτυποῦσε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ κακό του. Μὰ ξαφνικά ἄφισε μιά φωνή:

— Κοιτάξτε καὶ! Χάμω στὸ πάτωμα βλέπω μιά σκόνη. Μήπως ἐχύθηκε τὴν ὥρα πού ὁ κλέφτης ἔβγαλε τὸ σωλήνα ἀπὸ τὸ κουτὶ;

Ὁ μηχανικός δὲν περίμενε δεύτερη κουδέντα. Γονάτισε χάμω καὶ μάζευε τὴν ἄσπρη σκόνη μ' ἓνα ἐπισκεπτήριο. Τὴν κοίταξε μ' ἓνα φακὸ κι' εἶπε:

— Ἄς δοκιμάσουμε. Μπορεῖ νὰ εἶναι αὐτὸ τὸ πλατινοκυάνιο τοῦ οὐρανίου.

Ἄδειασε λοιπὸν τὴν ὀδοντόσκονη ἀπὸ τὸ σωλήνα κι' ἔριξε μέσα τὴ σκόνη πούχε μαζέψει.

— Καὶ τώρα ξαναρχίζουμε! εἶπε.

Ἐσκυψε πάλι στὸ φακὸ τῆς μηχανῆς, πού ἦταν γυρισμένη πρὸς τὸ διάδρομο καὶ κοίταξε. Τὰ παιδιὰ δὲν περίμεναν καὶ πολὺ. Ὁ μηχανικός κούνησε τὰ χέρια θριαμβευτικὰ καὶ, μὲ φωνὴ ἀλλαγμένη ἀπὸ συγκίνηση, φώναξε.

— Βλέπω! Βλέπω!...

τοποθέτησε μπροστὰ στὸ φακὸ. Ἡ μικρὴ κοίταξε κι' ἀμέσως ἔβαλε χαρούμενα ξεφώνητά.

— ὦ, τί ὠραία πού φαίνονται ὅλα!... Βλέπω... μιά, δυὸ, τρεῖς πετσέτες διπλωμένες πάνω στὸ τραπέζι, βλέπω ἓνα πράσινο στρογγυλὸ σαποῦνι μέσα σ' ἓνα νικέλινο σαπουνόδοχείο.

Ὅστε τὸ πείραμα εἶχε πετύχει!

Ὅστόσο, ὁ Φραγκίσκος βεβαίωνε ὅτι αὐτὰ ποῦδλεπαν, δὲν ἦταν τίποτα μπροστὰ σ' αὐτὴν εἶδε ὁ ἴδιος μέσ' ἀπὸ τοὺς χοντροὺς τοίχους τοῦ σπιτιοῦ τῆς Μασσαλίας.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὸν ψυχόν

Μικρὸ Ψυχοπαράσκευο τῶν κόμπων βασιλεύει. Κι' ὁ Γέροντας τὴς μακρινῆς ψυχούλες μνημονεύει.

Στὰ ψυχογράτια, ἀδιάβαστες γραφές, ψηφία σβυσμένα: κι' οἱ ἀφανοῦλες οἱ ἄμοιρες προσεύχονται ὁλοένα.

Σιμὰ στῆς Ἁγίας Τράπεζας ἀπόθεσαν τὰ πόδια ῥηχὰ πινάκια — φτωχικὸ τὸ στᾶρι μὲ τὰ ρῶδια.

Καὶ τῶν κεριῶν τὸ παίξιμο περὶ ἄλλα ἱλαρῶναι τὸ αὐγερινὸ τους πρόσωπο πού ἡ νεώστη ξημερώνει.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

«Ἐπρεπε νὰ φέρῃ βλάβη στὸ μηχανήμα...» (Σελ. 77, στ. β΄.)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΓΡΗΟΥΛΑ

[Αριθ. Έγκρ. 60]

Εκάθησε η γρηούλα μπρός στο τζάκι
Και κλείνει τα ματάκια τα σβύ-
[σμένα,
Τα χέρια της, ξερά και παγωμένα,
Κρατάνε το λευκό της κεφαλάκι.

Ο νους γοργοπετά στα περασμένα:
— Πώς έβγαλε το μυστικό σαράκι
Τα νιάτα της, και τί μικρό φαρ-
[μάκι
Μες στην καρδιά εστάλαξε, ώ-
[μένα !—

Μονάχη της άπομεινε, με μόνη
Την πίκρα της !... Τριγύρω δεν
[σκορπίζον
Χαρά τρελλή, μικρούτσικοι έγ-
[γόνιοι...

...Τα ξύλα μες στο τζάκι τάρτα
[τρίζουν
Και φέλκουνε μαζί της τον καιρό
[της
Κι' η στάχτη ύφαινε, άλλοι... το
[σάβανο της !...
Διάντα

Η ΟΥΡΑΝΟΚΑΤΕΒΑΤΗ ΚΟΥΚΛΑ

[Αριθ. Έγκρ. 62]

Είναι παραμονή Πρωτοχρονιάς.
Βαριά μαύρα σύννεφα κατρακυ-
λάνε στον ουρανό, ραντίζοντας
τους διαβάτες μ' ένα λεπτό χι-
ονόνερο που τους περνά ως το
κόκκαλο. Στους λασπομένους δρό-
μους, κόμους πολλούς έχει χυθεί
γιά να υποδεχτεί τον Αη-Βισίλη.
Φωνές, σφυρίγματα, πανζουρι-
σμός. Σαστισμένη απ' το θύρεψο
και τα φώτα, πού κάνουν τα παι-
γνίδια να φαντάζουν καλλιτερε-
πίσω απ' τις βιτρίνες, η Μαρίνα,
μικρούλα όρφανη, στέκεται στην
άκρη του πεζοδρομίου, κάτω απ'
το πλούσιο σπίτι, ανάσθητη στην
κρυερή βροχούλα που της χτυ-
πάει το πρόσωπο.

Τα μεγάλα της μάτια κοιτάζουν
άχόρταγα τα όμορφα παιγνίδια
στα χέρια των ευτυχισμένων παι-
διών, ενώ το στόμα της χαμο-
γελάει γλυκά, ευχαριστημένη που
τάγγιζε έστω και με το βλέμμα.
Τώρα και κείνη θα μπορούσε μια
μικρούλα κούκλα καταδική της
νά'χει. Όλη τη μέρα είχε συνάξει
άρκετες δεκάρες, μιά τη στιγμή
που θάγγιζε τόνειρο της, είδε μια
μικρή φτωχούλα που την κοιτάζε
μάτελασιμένα μάτια γεμάτα δι-
κρυα. Την πλησίασε πονετικά και
τη χάρωσε: «Μή φτωχούλα κλαί-
γοντας πού δύναται της είπες πως
πεινούσες πολύ. Στο σπίτι δεν έ-
χαν μπουκιά ψωμί. Ο παπάκης
είχε πεθάνει κι' η μαμάκα ήταν
στο στρώμα κι' έβριχε, έβριχε...
Είχε μοιράσει το δικό της ψωμί
στα μικρά της αδελφία και τώρα
αυτή πεινούσες, πεινούσες πολύ.

Αδίσταχα η Μαρίνα της έδωσε
όσες δεκάρες κρατούσε, κι' έτσι
έμεινε με τα χέρια άδειανά. Από
ποιόν να γυρέψει; Είλε κι' έπαθε

να συνάξει τις δεκάρες αυτές, γιατί
ο' όσους γύρεψε, λέγοντας πως θέ-
ναγόραζε κούκλα, της άποκρίνον-
ταν αδιάφορα: «Ο Θεός θα σ' η
στείλη, μικρούλα μου...» Μαράγε
ήταν τόσο καλός ο Θεός, ώστε
να στέλνη παιγνίδια και στα φτω-
χά παιδιά σαν αυτή;
... Αξάφνα πάφ !... κάτι της
έρχεται στο κεφάλι. Βγάζει μια
φωνή απ' τον πόνο, με περίεργη
τρέχια να δει... τί βρέχει ο ου-
ρανός. Σκύφτει και τί να δει!

Μιά ωραιότατη κούκλα βρισκό-
ταν στα πόδια της, από κείνες
που έβλεπε στις βιτρίνες και
στον... ύπνο της. Την παίρνει
στα χέρια της και τρελλή απ' τη
χαρά της, την αγκαλιάζει σφιχτά
σαν να φοβόταν μη της την πά-
ρουν. Τάχα ποιος να της έστελνε
το άναπάντεχο αυτό δώρο; Χωρίς
άλλο κανένα κακομαθημένο παι-
δί, συνειδημένο να βλέπει κάθε
χρόνο τα ίδια πλούσια δώρα, θα
ζήτησε κάτι καινούργιο, τον ήλιο
ή το φεγγάρι, ποιος ξέρει; Κι' έ-
πειδή δεν θα μπόρεσαν να του
το δώσουν, θα θυμώσε και, γιά να
τους τιμωρήσει πέταξε την κούκλα
του. Η μικρούλα δεν σταθιξε να
σκεφτεί από πού μπορούσε να της
έρχόταν η κούκλα αυτή. «Ο κα-
λός Θεός...» ψιθύρισε μηχανικά,
και τυλίγοντάς τη με το τρυπη-
μένο σ' α' της, έφυγε τρεχάλα...

... Κείνη τη βραδυά η Μαρίνα
κοιμήθηκε νησιτικά. Απ' τη σκε-
πή του άφινε να φαίνονται τ' ά-
στέρια κι' απ' τις σχισμάδες της
πόρτας του παλιόσπιτου όπου κοι-
μόνταν η Μαρίνα, το κρόνο κι' η
βροχή είχαν ελεύθερη είσοδο. Μά
η μικρούλα, κουλουριασμένη στο
άχυρένιο στρώμα της, δεν έδινε
πεντάρα. Κρατούσε στην αγκαλιά
της σφιχτά την όμορφη κούκλα,
την κούκλα της, κι' άποκοιμήθηκε
ένθ' ένα χαμόγελο γλυκό πλανί-
οταν στο χροό προσώπια της...

Μαρίσσα

ΜΙΑ ΘΛΙΒΕΡΗ ΒΡΑΔΥΑ

[Αριθ. Έγκρ. 57]

Όλη μέρα σήμερα η Φύση ήταν
μελαγχολική και τώρα το βράδυ
άρχισε να φιλοβρέχει. Λες κι' απ'
τη πολλή της μελαγχολία, ξέσπασε
σε δάκρυα.

Κάθομαι σκεπτική στο γραφείο
μου κι' απ' το παράθυρο που εί-
ναι δίπλα, βλέπω την εικόνα της
θλιμμένης Φύσης. Ο ουρανός
είναι γεμάτος από σταχτιά σύν-
νεφα, που προς τη δύση γίνονται
πιο σκούρα. Τίποτα δεν ταραξεί
το ρυθμό της βροχής, που κά-
ποιες στάλες της χτυπούν ξαφνι-
κα τα τζάμια του παραθύρου
μου. Και κάπου κάπου ο άνεμος
άργασσει τις φουβντες των δένδρων.

Πόσο λυπημένη είναι η Φύση!
Κι' η λύπη της αυτή βρίσκεται ά-
νταλο μέσ' στη δική μου την
καρδιά. Και μου ξυπνά τον πόνο
μου, που ως τόσο είχε άποκοι-

μηθή μέσα στη σιωπή και τη γα-
λήνη του σπιτιού μου.
Νύχτωσε πιά κι' η βροχή άκόμη
σιγοπέφτει. Σε μια γωνιά της
κάμαράς μου ανάφτει, μπροστά
στο εικόνομισμα, το κ' νηλάκι. Μά
έτσι θλιμμένο πούναι κι' αυτό ά-
πόψε, λες κι' ανάφτει μπροστά
στο μυστηριώδη πόνο της Φύσης.

Άργυρά Σελήνη

VAE SOLI

[Αριθ. Έγκρ. 58]

Άσπλαχνο του κυνηγού
έριξε το χέρι
και το μαύρο βόλι του
ιώβρε το πουλί.
Και το ταίρι κράζοντας,
πέταξε να φέρη
μακρύτερ τη λύπη, που
πήρε στην ψυχή.
Θλιβερό φτερούγισμα,
σαν άχους δόδυνης
καί φωνή θρηνώδικη,
σαν παιμούς με πόνο
άκουσα και δάκρυσα.
— Κάλλιο νεκρό να μείνεις,
ψιθύρισα, άλλοιμονο,
παρά να ζήσης μόνο !

Καίει στο δάσος η φωτιά
και τα δέντρα τρίζουν,
άλλα πέφτουν και μογγούν
κι' άλλα σπαταρούν.
Και σ' άντικρινό βουνό
άνεμοι σφυρίζουν,
χιόνια, δέντρο μοναχό,
μανικά χτυπούν.
Άφημένο κι' έρημο
σ' άχαρη έρημιά
με μαράζι στην ψυχή
κλαίει κάθε τον κλώνο
τ' άκουσα και δάκρυσα.
— Κάλλιο μέσα στη φωτιά
ψιθύρισα, άλλοιμονο,
παρά να οβύσης μόνο !

Η Άτροπος άμείλικτη
έκοψε το νήμα
και μοιραία απ' τα στήθη του
έφυγ' η ζωή
κι' έβρισκε ο φίλος μου
κι' έπειτα το μνήμα
ό,τ' η Μοίρα άφησε
τόκλεισε στη γή.

Η καρδιά μαράθνησε,
κούφιασ' η ψυχή μου,
στη χαρά δέ βρισκόω γένση,
μ' άγκυλιάς' ο πόθος.
... Κι' άρχινώ την πένθιμη
να λέω προσευχή μου
που τελειώνει: — Άλλοιμονο
σ' όποιον είναι μόνος !

Μηλολόδηη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στο Λεωφορείο.

— Μαμά, πού θα κατεβούμε;
— Στο τέρμα, παιδί μου.
— Πες λοιπόν του σωφάρ να
σταθί στο τέρμα !

Α. Χ. Παπαϊωάννου

— Μαμά, γιατί ή θεία, ένθ'
είναι νεότερη, φαίνεται πιο γριά
άπό τη γιαγιά;
Κι' ο Νίκος έπερβαίνων:
— Έχει προχωρή άνάπτυξη,
Νάρκισσος

Το πρώτιστον καθήκον
του καλού συνδρομητού εί-
ναι ή έγκαιρος άναπόσει
της συνδρομής του.

ΑΛΗΘΕΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ"

Αθήναι, 38 δδδς Εύρεπιδος
την 8 Φεβρουαρίου 1926

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ε, αυτή την εβδομάδα ο Έρανος
πήγε καλύτερα. Δεν άμφισβέλλω
δύ άκόμη καλύτερα θα πήγαινε
έρχομένη. Έτσι θα προχωρήσει
κρεσσέντο πού λένε κι' οι μουσικ-
Κι' ως το Μάιο πού μάς έρχεται
τά καλά μου παιδιά θα έχουν συμ-
πληρώσει το ποσό, πού χρειάζε-
ται άκόμη γιά το Μνημείο, — το πρώτο
από Μνημείο πού γίνεται στην
Ελλάδα προς τιμήν άνδρος πατρι-
άπο παιδιά. Γ' αυτό θα μείνη ίσως
μικρό γιά πάντα και θ' είναι πολύ
μητρικό γιά τα σημερινά Διαπλά-
σώπουλα πού το έκαμαν !

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Αναγγέλλω με χαρά, ότι το
«Παιδικόν Θέατρον» του κ.
Γρ. Ξενοπούλου (Φαίδωνος), αυ-
τήλαδη τα παιδικά θεατρικά κομ-
μάτια, άνέκδοτα ή σκορπισμένα, α-
δλους μου τους τόμους, ή τυπω-
μένα μόνον, ή ενα παλίο τεύχος
πού έχει εξαντληθή πρό πολλού
μαζεύτηκαν τώρα όλα και βγαίνουν
σε δυό ώραιον, μεγάλους, κομψο-
τυπωμένους τόμους από τον κ.
Δ. Κολάρο, στη σειρά των «Α-
πάντων Ξενοπούλου».

Ο Πρώτος Τόμος βγήκε ειδικά
Αποτελείται από 200 σελίδες και
περιέχει δεκατέρα μεγάλα κομμά-
τια, δραματικά και κωμωδίες, ή
μεγαλύτερα προπάντων παιδιών,
γόρια και κορίτσια. Ο Δεύτερος
τυπώνεται τώρα και θα βγίη σε λί-
γες ημέρες. Κι' αυτός θα έχει
ίσιο όγκο, άλλα τα κομμάτια του
συντομότερα και περισσότερα, —
νόλγαι προπάντων και διάλογ-
— θα είναι μάλλον γιά μικρότερα
παιδιά και μερικά μάλιστα γιά να-
πια. Έτσι το Σχολείο ή ή Οικο-
γένεια πού θα ήχουν αυτούς τους
Τόμους του «Παιδικού Θεάτρου»
θα βρύνει, ή κομμάτι χρειάζε-
ται γιά μιά σχολική ή οικγενειακή
έορτή, γιά αγόρια ή κορίτσια, γιά
μικρά, μεγαλύτερα ή και μεγάλα
παιδιά, και γιά εκείνα πού έχουν
δραματικό, και γιά εκείνα πού έχουν
κωμικό ταλάντο.

Οι λαμπροί αυτοί τόμοι είναι κα-
φηνότατοι. Με 30 δραχμές (εκτε-
τό από τα ταχυδρομικά, πού είναι 25,
2,50 του Έσωτερικού και 3,00 του
Εξωτερικού γιά κάθε τόμο)
μπορεί κανείς να αποκτήση και τον
δυό. Μπορεί όμως να αγοράσει
μόνο ένα, όποιον θέλει, με 15
δραχμές. (και ταχυδρομικές 17,50
ή 18,50). Η να παραγγείλει
τώρα και τους δυό μαζί, να λάβει
άμέσως τέν Πρώτο και, σε λίγ-
ές ημέρες, να λάβη και το Δεύτε-
ρο τυπώνεται.

Μεγάλη μου χαρά αναγγέλλω
τους άρραβώνες της Εύγενίας
Τρυβίου από την Λευκωσία, δη-
λαδή της γνωστοτάτης άγαπητής
μας φίλης Νεφέλης και Αθήνης,
με τον κ. Μ. Γ. Μαχαλιάνη,
γιατρού. Έλαβα και τα κομμάτια
κ' έ, μαζί μ' έλο μου το σπιντικό.
Ευχαριστώ στην παλιό μου και ή φίλη
κάθε εύτυχία στην κινιόεργα της
ζωή, — τη ζωή αυτή «τη γεμάτη
καθήκοντα, εθόνες, μέριμνες» κα-
θώς πού γράφει. Άλλ' δε μή τη
φοβάται! Η Εύγενία μου έχει όλα
τα φυτικά χαρίσματα, όλες τις
γνώσεις κι' όλη τη γνώση γιά να
τά βγάλη πέρα ! Και θ' είναι εύ-
τυχισμένη, όπως είναι μόνο εκείνη
πού έχουν κι' αναγνωρίζουν στη
ζωή τους καθήκοντα, εθόνες και
μέριμνες. Αδελό μόνο !

Ω, πόσους έχω, κι' αυτή την
εβδομάδα, να αναφέρω γιά έσοπ-
θώματα ! Είμαι ή Κλειώ και ή Σαπ-
φώ Οικονομίδου, ή Τασούλα
Άραμπατζόγλου (πού είχε να μου
γράψη κι' έια χρόνο) ή Δημ. Ν.
Δελιβάνης, ή Σταύρος Μ. Βολί-
κας, ή Καλυψώ Π. Ζησιμο-
πούλου, ή Βασίλειος Μ. Τσάν-
νον (πού έχει άλλους δυό να μου
γράψουν) και το Νιδιόνιο Λου-
λούδι. Τους ευχαριστώ όλους από
την καρδιά μου, καθώς και γιά τα
καλά λόγια που συνοδεύουν τα έ-
σπαθώματά τους. Μπράβο, καλά
μου παιδιά ! Κάνετε το χρέος στη
καρμιά ποιητική συλλογή.

Με την έκδοση του «Παιδικού
Θεάτρου» του Ξενοπούλου γίνεται
μια μεγάλη εύκολια στα Σχολεία
και στις Οικογένειες. Όλ' αυτά τα
παιδικά θεατρικά κομμάτια, πού τόσο
απλοπλάσαν γιά να τα βρύνουν έδω κι'
έκει και πολλές φορές δάν το κα-
τέχονταν, τώρα είναι μαζεμένα,
πρόχειρα, προστά: Με μιά μικρή
παράση, προμηθεύεται κανείς τους
δυό τόμους κι' έχει πάντα στη διά-
θεσή του, γιά να διαλέγη κάθε φορά
όποιο του χρειάζεται, με πλούσια
συλλογή από σαρδντα περίπου κομ-
μάτια.

Αναδρομή της Άτικης, ή
έως στο προηγούμενο την έκδοση
του ψευδώνυμου σου, θα έλαβες και
τα τετραδάκια πού σοβ έστειλα. Σήμε-
ρα θέλω να σοβ πώ πόσο μου άρε-
σαν και πόσο με συγκίνησε το πρώ-
το σοβ γράμμα. Έν' άληθινό ποίημα
την πραγματοποιήση του παλιού
σου όνειρου... Έτσι λοιπόν ένας
καλός μου φίλος, άδίσταχο άν' οι
περιστάσεις δάν σοβ επέτρεφαν να
γράψω παρά μόλις σήμερα. Ε, ο
φίλος σου θ' άναπληρώσει. Είναι
πρωτό να σοβ το συστήσω περι-
τέ άκόμη και να σοβ πώ πόσο χα-
ίρηκα γιά την έγγραφη σου. Ναί,
πόσο φροντίζει και πέρα γιά
ένα ο καλός μας φίλος Κ. κι' ε-
γώ βέβαια ότι και ού θα τον μι-
μνήσκω.

Νά και το Άργιολούλουδο, πού
έχει τρία χρόνια συν'όλην τριά μου...
Πάντα μάγαποσες άλλα ποτέ, λέει,
ήν ήταν τόσο άνθουσιασμένη με την
ένη μου σοσ φέτο. Της άρσισε σά-
ρα πολύ ! Και μόλις φθάσει το
πυλάκιό μου, ήτι δουλειά κι' άν
θ' άνη την άφιση γιά να το δια-
τυπωμένους τόμους από τον κ.
Δ. Κολάρο, στη σειρά των «Α-
πάντων Ξενοπούλου».

Ο Πρώτος Τόμος βγήκε ειδικά
Αποτελείται από 200 σελίδες και
περιέχει δεκατέρα μεγάλα κομμά-
τια, δραματικά και κωμωδίες, ή
μεγαλύτερα προπάντων παιδιών,
γόρια και κορίτσια. Ο Δεύτερος
τυπώνεται τώρα και θα βγίη σε λί-
γες ημέρες. Κι' αυτός θα έχει
ίσιο όγκο, άλλα τα κομμάτια του
συντομότερα και περισσότερα, —
νόλγαι προπάντων και διάλογ-
— θα είναι μάλλον γιά μικρότερα
παιδιά και μερικά μάλιστα γιά να-
πια. Έτσι το Σχολείο ή ή Οικο-
γένεια πού θα ήχουν αυτούς τους
Τόμους του «Παιδικού Θεάτρου»
θα βρύνει, ή κομμάτι χρειάζε-
ται γιά μιά σχολική ή οικγενειακή
έορτή, γιά αγόρια ή κορίτσια, γιά
μικρά, μεγαλύτερα ή και μεγάλα
παιδιά, και γιά εκείνα πού έχουν
δραματικό, και γιά εκείνα πού έχουν
κωμικό ταλάντο.

Οι λαμπροί αυτοί τόμοι είναι κα-
φηνότατοι. Με 30 δραχμές (εκτε-
τό από τα ταχυδρομικά, πού είναι 25,
2,50 του Έσωτερικού και 3,00 του
Εξωτερικού γιά κάθε τόμο)
μπορεί κανείς να αποκτήση και τον
δυό. Μπορεί όμως να αγοράσει
μόνο ένα, όποιον θέλει, με 15
δραχμές. (και ταχυδρομικές 17,50
ή 18,50). Η να παραγγείλει
τώρα και τους δυό μαζί, να λάβει
άμέσως τέν Πρώτο και, σε λίγ-
ές ημέρες, να λάβη και το Δεύτε-
ρο τυπώνεται.

Μεγάλη μου χαρά αναγγέλλω
τους άρραβώνες της Εύγενίας
Τρυβίου από την Λευκωσία, δη-
λαδή της γνωστοτάτης άγαπητής
μας φίλης Νεφέλης και Αθήνης,
με τον κ. Μ. Γ. Μαχαλιάνη,
γιατρού. Έλαβα και τα κομμάτια
κ' έ, μαζί μ' έλο μου το σπιντικό.
Ευχαριστώ στην παλιό μου και ή φίλη
κάθε εύτυχία στην κινιόεργα της
ζωή, — τη ζωή αυτή «τη γεμάτη
καθήκοντα, εθόνες, μέριμνες» κα-
θώς πού γράφει. Άλλ' δε μή τη
φοβάται! Η Εύγενία μου έχει όλα
τα φυτικά χαρίσματα, όλες τις
γνώσεις κι' όλη τη γνώση γιά να
τά βγάλη πέρα ! Και θ' είναι εύ-
τυχισμένη, όπως είναι μόνο εκείνη
πού έχουν κι' αναγνωρίζουν στη
ζωή τους καθήκοντα, εθόνες και
μέριμνες. Αδελό μόνο !

Ω, πόσους έχω, κι' αυτή την
εβδομάδα, να αναφέρω γιά έσοπ-
θώματα ! Είμαι ή Κλειώ και ή Σαπ-
φώ Οικονομίδου, ή Τασούλα
Άραμπατζόγλου (πού είχε να μου
γράψη κι' έια χρόνο) ή Δημ. Ν.
Δελιβάνης, ή Σταύρος Μ. Βολί-
κας, ή Καλυψώ Π. Ζησιμο-
πούλου, ή Βασίλειος Μ. Τσάν-
νον (πού έχει άλλους δυό να μου
γράψουν) και το Νιδιόνιο Λου-
λούδι. Τους ευχαριστώ όλους από
την καρδιά μου, καθώς και γιά τα
καλά λόγια που συνοδεύουν τα έ-
σπαθώματά τους. Μπράβο, καλά
μου παιδιά ! Κάνετε το χρέος στη
καρμιά ποιητική συλλογή.

Με την έκδοση του «Παιδικού
Θεάτρου» του Ξενοπούλου γίνεται
μια μεγάλη εύκολια στα Σχολεία
και στις Οικογένειες. Όλ' αυτά τα
παιδικά θεατρικά κομμάτια, πού τόσο
απλοπλάσαν γιά να τα βρύνουν έδω κι'
έκει και πολλές φορές δάν το κα-
τέχονταν, τώρα είναι μαζεμένα,
πρόχειρα, προστά: Με μιά μικρή
παράση, προμηθεύεται κανείς τους
δυό τόμους κι' έχει πάντα στη διά-
θεσή του, γιά να διαλέγη κάθε φορά
όποιο του χρειάζεται, με πλούσια
συλλογή από σαρδντα περίπου κομ-
μάτια.

Κι' είναι κρίμα, γιάτι έκτός από
σένα και την εβδομάδα σου, και
σ' άλλους πολλούς άρέσουν ιδιαιτε-
ρώς τα ποιήματά σου.

Τι να σοβ πώ, Συμμενωτάκι !
Όταν έχω κανείς να διαβάσω, να
γράψω, κι' οι φίλοι του τόν φωνά-
ζουν έξω να παίζω, πρέπει να βάζω
όλη του τη θέληση γιά να μ' ήν
τους άκούη. Άλλο «γιατρός»
δέν ξέρω. Έκτός άν είναι το δου-
λωμα των αυτιών με κερλ έπος
έκαμε ο Όδυσσεύς, γιά να μ' ήν τρα-
βήξω τους ναβτες του το άσμα των
Σειρήνων. Άπορό όμως, πώς, την
ώρα πού μελετάς έσύ, οι φίλοι σου
παίζουν. Δέν έχουν μαθήματα α-
υτοί; — Σοβ έστειλα τα φυλλάδια
πού ζήτησες.

Ναί, Άνθισμένο Φέικι, παλιό
μου και ού άλλα νέα φίλη: Έχεις
καιρό να μ' ήλθες και γιά γράφω
κομμάτια γιά τη Σελίδα. Και το
πιστεύω ότι θα έλθαι γιά πολλά,
πολλά χρόνια συνδρομητήριά μου,
από έχης το παράδειγμα της Κι-
θάρειας, πού ένθ' έδιάδασε πιά
και πολλά βιβλία γιά μεγάλους,
σοβ λεί: «Δέν άλλάζω έναν τέμο
Διαπλάσεως με το καλύτερο βι-
βλίο !». Διαβίβασέ της τους χαιρε-
τισμούς μου.

Πορφυρία Κονιδή, νίε μου φίλε,
χαίρω πολύ γιά τη γνωριμία ! Πο-
λύ καλή ή ιδέα σου να μου περι-
γράψης τα «χαρακτηριστικά» σου
σ' έβουπους στυρικούς στίχους.
Είμαι άληθινα πώς τα χαρακτηρισ-
τικά σου τα ίδια δέν τα έγνώρισα
μ' αυτό, — μιά γελοιογραφία είναι
ποτέ πιστή; — έγνώρισα όμως το
πνεύμα σου, πού είναι το κυ-
ριότερο. Έλπιζω δέ πάργη και
ψευδώνυμο και να μου γράψης
συνέμ.

Με μεγάλη μου χαρά αναγγέλλω
τους άρραβώνες της Εύγενίας
Τρυβίου από την Λευκωσία, δη-
λαδή της γνωστοτάτης άγαπητής
μας φίλης Νεφέλης και Αθήνης,
με τον κ. Μ. Γ. Μαχαλιάνη,
γιατρού. Έλαβα και τα κομμάτια
κ' έ, μαζί μ' έλο μου το σπιντικό.
Ευχαριστώ στην παλιό μου και ή φίλη
κάθε εύτυχία στην κινιόεργα της
ζωή, — τη ζωή αυτή «τη γεμάτη
καθήκοντα, εθόνες, μέριμνες» κα-
θώς πού γράφει. Άλλ' δε μή τη
φοβάται! Η Εύγενία μου έχει όλα
τα φυτικά χαρίσματα, όλες τις
γνώσεις κι' όλη τη γνώση γιά να
τά βγάλη πέρα ! Και θ' είναι εύ-
τυχισμένη, όπως είναι μόνο εκείνη
πού έχουν κι' αναγνωρίζουν στη
ζωή τους καθήκοντα, εθόνες και
μέριμνες. Αδελό μόνο !

Ω, πόσους έχω, κι' αυτή την
εβδομάδα, να αναφέρω γιά έσοπ-
θώματα ! Είμαι ή Κλειώ και ή Σαπ-
φώ Οικονομίδου, ή Τασούλα
Άραμπατζόγλου (πού είχε να μου
γράψη κι' έια χρόνο) ή Δημ. Ν.
Δελιβάνης, ή Σταύρος Μ. Βολί-
κας, ή Καλυψώ Π. Ζησιμο-
πούλου, ή Βασίλειος Μ. Τσάν-
νον (πού έχει άλλους δυό να μου
γράψουν) και το Νιδιόνιο Λου-
λούδι. Τους ευχαριστώ όλους από
την καρδιά μου, καθώς και γιά τα
καλά λόγια που συνοδεύουν τα έ-
σπαθώματά τους. Μπράβο, καλά
μου παιδιά ! Κάνετε το χρέος στη
καρμιά ποιητική συλλογή.

Με την έκδοση του «Παιδικού
Θεάτρου» του Ξενοπούλου γίνεται
μια μεγάλη εύκολια στα Σχολεία
και στις Οικογένειες. Όλ' αυτά τα
παιδικά θεατρικά κομμάτια, πού τόσο
απλοπλάσαν γιά να τα βρύνουν έδω κι'
έκει και πολλές φορές δάν το κα-
τέχονταν, τώρα είναι μαζεμένα,
πρόχειρα, προστά: Με μιά μικρή
παράση, προμηθεύεται κανείς τους
δυό τόμους κι' έχει πάντα στη διά-
θεσή του, γιά να διαλέγη κάθε φορά
όποιο του χρειάζεται, με πλούσια
συλλογή από σαρδντα περίπου κομ-
μάτια.

Οι λαμπροί αυτοί τόμοι είναι κα-
φηνότατοι. Με 30 δραχμές (εκτε-
τό από τα ταχυδρομικά, πού είναι 25,
2,50 του Έσωτερικού και 3,00 του
Εξωτερικού γιά κάθε τόμο)
μπορεί κανείς να αποκτήση και τον
δυό. Μπορεί όμως να αγοράσει
μόνο ένα, όποιον θέλει, με 15
δραχμές. (και ταχυδρομικές 17,50
ή 18,50). Η να παραγγείλει
τώρα και τους δυό μαζί, να λάβει
άμέσως τέν Πρώτο και, σε λίγ-
ές ημέρες, να λάβη και το Δεύτε-
ρο τυπώνεται.

Μεγάλη μου χαρά αναγγέλλω
τους άρραβώνες της Εύγενίας
Τρυβίου από την Λευκωσία, δη-
λαδή της γνωστοτάτης άγαπητής
μας φίλης Νεφέλης και Αθήνης,
με τον κ. Μ. Γ. Μαχαλιάνη,
γιατρού. Έλαβα και τα κομμάτια
κ' έ, μαζί μ' έλο μου το σπιντικό.
Ευχαριστώ στην παλιό μου και ή φίλη
κάθε εύτυχία στην κινιόεργα της
ζωή, — τη ζωή αυτή «τη γεμάτη
καθήκοντα, εθόνες, μέριμνες» κα-
θώς πού γράφει. Άλλ' δε μή τη
φοβάται! Η Εύγενία μου έχει όλα
τα φυτικά χαρίσματα, όλες τις
γνώσεις κι' όλη τη γνώση γιά να
τά βγάλη πέρα ! Και θ' είναι εύ-
τυχισμένη, όπως είναι μόνο εκείνη
πού έχουν κι' αναγνωρίζουν στη
ζωή τους καθήκοντα, εθόνες και
μέριμνες. Αδελό μόνο !

Όρραιας Έπιτολόας μου έ-
στειλαν αυτήν την εβδομάδα κι' οι
έξής: Μάρβελ, Θέλια, Λέσπω
Βορεάδου, Δημοσθένης Ι. Νάκος,
Άφρισμένο Κύμα, Γαλαξίας,
Τσακίνα και Νίκη Πάνου. —
Έστέλεσα τις παραγγελίες των
και τους ευχαριστώ όλους γιά τα
καλά των λόγια. Σε μερικά μερι-
κών θάπαντησω, άν έχω τόπο, στο
έρχόμενο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγκρίνονται: 59. «Από το
Μικρόκοσμο» του Αδάμαντος. —
60. «Η Γρηούλα» της Διάντας.
— 61. «Σάν το λουλούδι» της Φι-
λόσοφης. — 62. «Η ούρανοκατέ-
δουτη κούκλα» της Μάρισσας. — 63.
«Ο Έβουπος Άράνης» της Μαί-
μους του Κωλέττη.

Απορρίπτονται: «Δουλειά»
του Αδάμαντος. Πολύ καλό κι'
αυτό άλλα έπρωτήρησα έ' ε'νο πού
του έγκρινε σήμερα. — «Θλιμμένος
Παρίπτος» του Έλληνικού Έδε-
δους. Τα παιδιά δέν κάνουν συνή-
θως θλιμμένους περιπάτους σε νυ-
χτερινά δάση, άλλα φαιρούς σε
πρωινό. Είναι λοιπόν κάτι άπθανο,
φανταστικό, φαντικό, πού φαίνεται
κι' από τον τόπο πού είναι γραμ-
μένο. Με άλλους λόγους, αυτό πού
έκπρόζει ή περιγράφει ο συγγρα-
φέας, δέν φαίνεται να τα είδε ή να
τα αισθάνθηκε πραγματικά ο ίδιος.

Όπως έήτηπε το κομμάτι δάν είναι
καθόλου κακογραμμένο πού λείπει
μόνο ή ελκρινία. — «Ο Νίκος» του
Ενδόξου Έλληνο. Αυτό ελκριν-
ινα έχει. Είναι άληθινά έντυπώσεις
από ένα μικρό παιδί. Άλλά δέν
έχει τέχνη. Ούτε σύθεση, ούτε
δωρο. — «Η καρμπάνα» της Πληγω-
μένης Καρδιάς. Αρχίζει πολύ ο-
μορφα, άλλα δέν τελειώνει το ίδιο.
Μορφώνησε ατύμμετρο κι' άσυνεπ-
«Άλλά και το ύφος έχι τόσο κατέλ-
ηλο γιά πεζό. Ίσως αυτό το θέμα
μόνο σά στίχους θα μπορούσε να
έκφυρσθ. — Γ' άλλα (κι' έδιάδασε
πολλά), δέν έχω τόπο να μελήσω
σήμερα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οδών ψευδώνυμον άγκνρίνεται ή άνα-
ντούται, άν δέν συνοδεύεται από του
δικαιώματος 30. 1. Ο. — Τα άγκνρίνόμενα
ή άνανόμενα ισχύουν μέχρι της

